

Sürekli devrim ve Nahuel Moreno hakkındaki ithamlara cevap

Çeviren: Can Kılıç

Bu metinde, Nahuel Moreno tarafından incelenen İkinci Dünya Savaşı'nın sonrasında yaşanan devrimlerle ilgili birtakım analitik ve siyasal konuları teorik ve politik olarak geliştirmeye samimi olarak angaje olduğumu bildiğimiz uluslararası sosyalist devrimci yoldaşlarla bir görüş alışverişinde bulunup hattımızı keskinleştireceğiz.

Aslında biz, Nahuel Moreno'nun Menşevik ve Stalinist "iki aşamalı devrim teorisine" kapitülasyon tanıdığına dair kötücül suçlamaya cevap vermek istiyoruz.

Tarih boyunca, Troçkizm'in çeşitli önderleri ve akımlarından iki sapma, oportünist Pablo ve Mandel ile sekter Healy, Lambert ve Lora, bu tarz hatalı polemiklere başvurdu. Bu, onların Marksistler ve devrimciler arasındaki ciddi bir tartışmadan kaçınmalarının ve kendilerinin anti-Troçkist pozisyonlarını saklamalarının bir biçimiydi. Diğerleriyle birlikte, şimdi Jorge Altamira (İşçi Partisi - Arjantin) ve Savas Michel-Matsas'ın (EEK - Yunanistan) başını çektiği Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu'nu (DEYKK) ve Troçkist Fraksiyon'u (Arjantin PTS'si) da artık bu grupta sayabiliriz. DEYKK'in eski seksiyonu İtalyan İKP'sinin (İşçilerin Komünist Partisi) internet sitesinde, önderlerinden biri tarafından ekteki başlıkla yazılmış bir çalışmayla karşılaşmak hayal kırıklığı oldu: "Morenizm; yoldan çıkmış bir Troçkizm okulu".

Bahsi geçen yazı, suistimalin ve iftiranın hatalı metodolojik alanı içerisindedir. Moreno'nun düşüncelerini değiştirmek, ondan yapılan alıntıları bağlamı dışında manipüle edip israf etmek, Moreno'ya saldıran ekolün önderleri tarafından benimsenen klasik bir metottur. Amaç, doğruya ulaşmayı hedefleyen teorik ve

politik bir tartişmadan kaçınmaktır. Bu, “bir kere söylenen yalan, yalan olarak kalır; ancak bin kere söylenen bir yalan doğrunun kendisi olur” şeklindeki eski yöntemin kendisidir. Bu sahtekar metot, nc savaşçıların kafasını karıştırmayı amaçlar. Yazı boyunca yazar, her bir paragrafta Moreno’ya hakaret etmeyi ihmal etmemiş. Moreno’yu haksız bir şekilde “uzman bir kaçakçı” olmakla, bir Menşevik ve bir yalancı olmakla suçlamış. Kitap şunu bile iddia ediyor: Moreno, “Troçki’nin fikirlerini öyle bir nesnelci tutumla revize etti ki, bu Troçkizm’in tarihi boyunca daha önce yapılmamış türdendi.” Bu kafası karışık metinde yazarın niyeti, Nahuel Moreno’nun Troçkizm’in revizyonu alanına girdiğini ve sürekli devrim teorisinden vazgeçtiğini ispatlamak. Biz burada, iddia edilenin aksine, Nahuel Moreno’nun bütün yazılarında, sürekli devrim teorisinin geçerliliğini tasdik ettiğini göstereceğiz.

Moreno 1929 Tezleri’ni güncelledi çünkü savaş sonrası dönemde, Troçki tarafından yapılan öngörülerden bazı noktalarda farklılaşan yeni bir fenomen ortaya çıktı: Bir devrimler dönemi baş göstermişti ama bunların hiçbirisi, bir Ekim Devrimi değildi.

Öyleyse Moreno sürekli devrim teorisini ve tezlerini terk mi etti? Moreno iki-aşamacı teorisyenlerden birine mi döndü? O, burjuvaziyle politik birlikteliği ve hatta burjuva bir hükümeti desteklemeyi şart koşan, ilki “demokratik”, ikincisi “sosyalist” nitelikli olan Menşevik ve Stalinist iki aşamalı devrim teorisinin safına mı geçti? Stalinizm’in ve Troçkizm’den kopmuş oportünist akımların yaptığı gibi, Morenizm’in kendi tarihi boyunca burjuva hkmetlere veya Halk Cephesi hükümetlerine destek vermiş olduğu herhangi bir örnek var mı?

Ne kendi çalışmalarında, ne de 70 senelik sınıf mücadelesinin gerçekliği içinde bunların hiçbirisinin doğru olmadığını göstereceğiz.

1945’in ertesindeki savaş sonrası durumda ne oldu? Nazizm’in düşüşü anlamına gelen müthiş zaferle beraber, dünya devrimci sürecinde bir dizi büyük devrimin açtığı yeni bir etap başladı. Doğu Avrupa’da, Yugoslavya’da, 1949 Çin Devrimi’nde, 1959 Küba Devrimi’nde burjuvaziye mlkszleştiren devrimci

zaferler yaşandı. Yeni bürokratik ve deforme işçi devletleri ortaya çıktı.

1940'da suikaste uğrayan Troçki tarafından tanıklık edilemeyen veya öngörülemeyen bu büyük yeni olay, işçi sınıfını kontrol eden karşı-devrimci aparatların bu devrimci başarılarla liderlik etmiş olmasıydı; ilk olarak bürokratik Stalinist KP'ler (Komünist Partiler) ve ardından sosyalist olmayan çeşitli devrimci önderler. Savaşın sonunda Dört'ün (ç.n. Dördüncü Enternasyonal'in) bir kitle partisi olacağı ve Stalinizm'in krize batacağı yönündeki Troçki'nin bahsettiği olasılığın tam tersi oldu. Çeşitli sebepler dolayısıyla, devrimci önderlik krizi ortadan kalkmamakla kalmadı ama devam etti. Bu durum Troçkist harekette büyük kafa karışıklığı yarattı. Troçki'siz Troçkizm ve Dört, savaş sonrasında marjinal bir harekete dönüştü ve revizyonist, oportünist, sekter akımların ortaya çıkışına zemin hazırlayan derin bir krize sürüklendi.

Hemen hemen bütün kıtalardaki bir devrimle, devrimci bir dönem başladı. Ama bunların hiçbirisi bir Ekim Devrimi değildi; yani bunların hiçbirisinde işçi sınıfı ve devrimci Marksist bir parti merkezi bir rol üstlenmemiştir. Bunlar, Leon Troçki'nin Sürekli Devrim kitabında yazan Tezler'de bulunan iki varsayımdı. Ve bu iki önerme, büyük devrimlerin yaşandığı bu yeni dönemde mevcut değildi. Birçok yorum ortaya çıktı.

Pablo ve Mandel'in oportünizmi ve sekterler de, 1929 Sürekli Devrim tezlerinin "kitabına uygun" bir şekilde tamamlandığını söyledi ve iki kuşkulu ve alçakça yoruma alan verdi. Dogmatizmlerini haklı kılmak amacıyla oportünistler, Stalinist ya da reformist galip liderleri Marksist devrimciler olarak tanımladılar.

Stalinist ve bürokratik Çin Komünist Partisi'nin burjuvazinin mülkünü kamulaştıran, başarılı bir devrime önderlik ettiğini kabul ettiler. Ama partiyi Çin işçi sınıfını temsil eden devrimci bir parti olarak nitelendirme gibi devasa ve trajik bir hataya düştüler, böylece Troçki'nin tezlerinin sözüm ona "tamamlanmasını" sağladılar.

Mandel aynısını Küba Devrimi ile yaptı: Castrocu liderleri desteklediler ve Dördüncü Enternasyonal'i Küba'da inşa etmenin gereksiz olduğunu "ilan ettiler". (ç.n. Birleşik Sekreterlik, Küba ve Nikaragua'da, 4'ün seksiyonlarının inşa edilmesini, bu ülkelerde sözde "devrimci önderlikler" olduğu gerekçesiyle "yasaklayacaktı.")

Sekter akımlar (Healy, Lambert, Tony Cliff, Lutte Ouvriere), Mao ve Fidel Castro devrimci değil, devrimi yöneten işçi sınıfı değil dediler ve Çin ile Küba'daki devrimci zaferleri ve bunların, işçi ya da sosyalist devletler olma yolunda olduklarını reddettiler.

Troçki'nin teorilerine, Sürekli Devrim metoduna ve 4'ün programına göre, bunlarında aralarında sadece Moreno kalıcı bir devrimci ve Troçkist tutum eşliğinde, bu yeni olayları gören ve doğru bir cevap veren oldu.

Bu tartışma nedeniyle 4, 1950'lerde bölündü ve Troçkizm, hala üstesinden gelinmemiş bir tarihsel bölünme krizi dönemine girdi.

Oportünistler ve sekterlerin reddettikleri şey Sürekli Devrim Tezleri'nin iki ana dayanağının gerçekleşmediğiydi. Rus Devrimi üzerinden 100 yıl geçti ama hala yeni bir "Ekim" devrimi yoktu.

Moreno ne Troçkizm'i oportünist ve sekter saldırılardan savunmak için yeni çelişkili gerçeği reddetme dogmatizmine düştü, ne zafer kazanmış liderleri idealize etti ve onlara kapıldı (Tito, Mao, Castro vs.), ne de onların burjuvaziye karşı büyük galibiyetlerini ve kamulaştırma ilerlemelerini reddetti. Bir açıklama bulabilmek ve 4'ün politikasını ve programını sağlamak için gerçeği olduğu gibi analiz etti. Moreno, Sürekli Devrim teorisini savunmaya devam etti, 1929 Tezleri'ni bile. Bu mücadeleyi 1950'lerde bırakan Pabloculuğa/Mandelizm'e karşı Troçkist devrimci partilerin inşası mücadelesine hep sadıktı. 1984 kadro okulunda, yazarın görmezden geldiği alıntılar olarak, aşağıdaki açıklamaları yapıyordu:

“Gerçeğin bize gösterdiğine göre Sürekli Devrim [Tezlerinde] büyük bir [yazım] hatası var çünkü bu savaş sonrası dönemde organize bir işçi ve devrimci parti kombinasyonu yoktu. Bu kombinasyonun varlığını iddia etmek körlüktür; bir Troçki hayranı, bir Troçki takipçisi veya Troçki'nin ta kendisi bize ilk karşı çıkan olurdu. Sürekli Devrim teorisine olan hayranlığımızı devam ettiriyoruz, neden mi? Çünkü o muazzam hataya rağmen, gerçekliğe tek uygun teori olduğuna inanıyoruz.

İşçi sınıfı ve devrimci komünist parti tarafından öncülüğü yapılmayan, burjuvaziye kamulaştıran süreçler de vardı. Dolayısıyla Troçki'deki iki ana temel; sosyal ve politik olan temel, öngörülen zamanında gerçekleşmediler. Teorik bir bakış açısından sürekli devrimin yüzyılın en mühim buluşu olduğuna inanıyoruz. Büyük Troçki'nin hatalı olduğuna ısrar eden az kişilerdendik; yine de bu teorinin böyle hayranları olmaya acaba neden devam ediyoruz?

Ama daha önemli olan başka bir şey var, en önemli şey, Troçki'yi teorisyen olarak benzersiz yapan bir şey: Devrimin dünya düzeyinde olduğu konusunda; her ülkede çıkacağı konusunda.

Ve burada işin içine karşıdevrim giriyor. Çünkü [Troçki'nin dediğine göre] ya devrimler derinleşir, içeride sosyalistler artar ve dışarıda dünya çapına yayılır, ya da dururlar, ya da geri çekilirler ve karşıdevrim ilerler. Devrim ve karşıdevrim arasında dünya çapında bir statükonun yaratılması şansı yoktur.

Troçki'nin Sürekli Devrim Tezleri'nin bu parçası doğrulanmıştır. O kadar doğrulanmıştır ki sosyalist devrim yapmayı denemeyen politikacılar objektif durumla yapmak zorunda kalmışlardır.” (Nahuel Moreno Kadro Okulu, 1984, 23-24. sf.)

Doğu Avrupa'daki kamulaştırmalar ile Çin ve Küba devrimleri

Önceden söylediğimiz gibi ne Doğu Avrupa'da, ne de Çin ve Küba'da harekete geçmiş işçi sınıfı ya da devrimci Marksist partiler devrime önderlik etti. Doğu Avrupa'da (Polonya, Romanya, Macaristan, Bulgaristan, Doğu Almanya, Çekoslovakya) burjuvazinin kamulaştırmasını deforme ya da bürokrat işçi devletleri kurarak yöneten Joseph Stalin'in yönettiği Kızıl Ordu'ydu.

Gerilla savaşı yapan bir ordu-parti, politik olarak Stalinist ve bürokratik olan Mao'nun Komünist Partisi Çin'de 1949'daki devrimi gerçekleştirdi; Çin işçi sınıfı değil. Komünist Parti, bir Marksist devrimci işçi partisi değildi. 1959 Küba devriminde, demokratik küçük-burjuva önderliğindeki Fidel Castro ve 26 Temmuz Hareketi'ne katılan köylüler ve kentli orta-sınıf, devrimi gerçekleştirenlerdi. Bu devrim Latin Amerika'daki, burjuvaziye mülksüzleştirerek, ilk sosyalist devleti kurdu. Troçki'nin iki ana temelini de gerçekleştirmeden bunlar başarıldı; Pablo/Mandel bu durumdan etkilenip yenilgici revizyonist bir teori öne sürerek Troçki'nin politikası ile programını terk etti. Bu revizyonizmin temelidir, çünkü onlar, bu liderleri devrimci ya da ilerici olarak nitelendirdiler.

Bu çelişkili gerçeklikten etkilenen Pablo, Mandel ve Posadas kendilerini reformist liderliklere kaptırdı. Stalinizm'e teslim oldular, Avrupa Komünist partilerinde entrizm uyguladılar çünkü dediklerine göre 3. Dünya Savaşı çıkarsa o liderlikler devrimci olur ve eski SSCB bürokrasisi emperyalizme karşı koymak zorunda kalırmış. Yugoslavya'yı bürokratik bir işçi devletine dönüştüren Tito'yu Troçkist bir devrimci olarak gördüler çünkü Stalin ile bürokrasi içi çatışmaları vardı. Emperyalist krizin objektif durumu o kadar güçlüydü ki; hain, milliyetçi beklentilerinin dışına çıkıp burjuvaya karşı savaş vermek ve onları kamulaştırmak zorunda kaldı. Moreno bu durumla taviz vermeden yüzleşti, bu yeni fenomene Sürekli Devrim Tezleri'nin arkasında durma ve demokratik merkezçilik ilkesiyle Troçkist partileri inşa etme amacına devam etme ile cevap verdi.

Böylece, Mandel ile Pablo'nun yeni bir açıklama bulmaya ihtiyaçları vardı. Moreno, Sürekli Devrim teorisini savunmak için bu açıklamayı getirdi; onu revize etmek için değil de, güncellemek için. Moreno, devrimci sürecin engin amaçlarının sonucuyla beraber, emperyalist krizin ve devrimci önderlik krizinin (ya da yokluğunun), bir Ekim sosyalist devrimi yani Troçki'nin iki kondisyonu

yokluğu yüzünden, bu liderlerin kamulaştırmak zorunda kaldığını söyledi. Moreno'nun güncelleme ve açıklama gerektiğini söylemesinin nedeni bu durumdu.

Moreno'nun yorumu öteki büyük teorinin bağlamında evrildi: Eşitsiz ve bileşik gelişim. Bu yasa objektif gerçekliğin Troçki'den daha Marksist, hatta daha Troçkist olduğunu düşündürdü. Yeni fenomeni yorumlamak için gereken anahtar sunan Troçki'nin ta kendisiydi. Troçki Geçiş Programı'nda, işçi ve köylü devletleri bölümünde, istisnai durumlar altında küçük burjuva partiler (Stalinist olanlar dahil olarak) istediklerinden daha ileri gidip, burjuvazi ile ayrılabilirler diye düşüncesini yazmıştı. Bunun en olanaksız durumlardan biri olduğunu söylemişti.

Savaş sonrası dönemde, olayların üst üste binmesiyle, Geçiş Programı'ndaki en olanaksız durumlardan biri olarak nitelendirilen şeydi gerçekleşen bu olay. Stalinist ve küçük burjuva liderler tarafından yönetilen savaş sonrası işçi devletlerinde bu bir istisna değil, normdu. 1917 Ekim devrimi gibi başka hiçbir olay yoktu ama burjuvazinin mülksüzleştirilmesi insanlığın üçte birine ulaştı.

Devrimci olmayan liderler tarafından yönetilen Çin ve Küba hareketleri, Chiang-Kai-Shek ve Batista'ya (ikisi de kapitalist rejimdi) karşı demokratik devrimlerde başarılı olmuştu.

Radikalleşme ile emperyalizmin kötü politik tercihleri ile onun krizinin kombini; yani gerçeklik, bu liderleri burjuvaziye mülksüzleştirmeye zorlamıştı. İki ülke de kamulaştırma olmadan imkansız olacak şekilde gelişti. Bu mantık ile, Sürekli Devrim teorisinin yerini bulduğunu söyleyebiliriz, fakat ortada bir işçi sınıfı yönetimi ve devrimci parti yoktu. Karşıtlarının dediğine karşın Moreno, Sürekli Devrim tezlerinin teorisini bu ülkelerin, yani yeni bürokratik devletlerin, dinamik durumlarını kategorize ederek güncelledi ve düzenledi: Bu ülkelerin liderleri ilerlemelerini yavaşlatıp, uluslararası sosyalist bir devrime giden yolu reddedecekti. Devrimci Troçkist partiler ve işçi sınıfının önemli rolü bu durumda mecburiydi.

Sürekli Devrim tezlerinin ve teorisinin özünü savunuyoruz: sadece proletarya tarafından yönetilen Troçkist bir parti uluslararası sosyalist devrimi, bir sürekli devrimi yaratabilir. Sadece Troçkizm işçi sınıfı ve müttefiklerinin kalıcı seferberliğini büyütebilir, özellikle de işçi sınıfının. Ekleyebileceğimiz tek şey emperyalist krizin çıkmazı ve dünya proletaryasının önderlik kriziyle beraber dünya devriminin objektif gücü, küçük-burjuva partilerini, gücü ele geçirmeye ve bir sosyalist devrim, klasik ulusal Şubat devriminden daha ileri bir devrim başlatmaya kışkırttı. Sözü geçen partiler, sürekli devrimi aksatarak bürokratik işçi devletleri kurdu, kapitalizm ile barış içinde bir arada yaşamı ve “tek ülkede sosyalizmin inşasını” empoze etti, sürekli devrimi felç etti.

Bu mantık ile bakarsak Tezler, sürekli devrimin durduğu, küçük-burjuva partileri (içlerinde Stalinizm olan) tarafından yönetilen bazı ülkelerde yerini bulmadı, ama Tezler, Komünist-Leninist, yani bir Troçkist parti devrime önderlik ettiğinde sürecin sonunda sona ereceği konusunda haklıydı. Tezler burjuva limitlerinin - feodal olanların bile- aşılamayacağını öngörse de, gerçeklik kitle hareketlerinin baskısıyla ve isteksiz küçük burjuva partilerinin liderliğiyle de bu limitlerin aşılabileceğini gösterdi.

Sürekli devrim teorisini Troçki'nin bize bıraktığı en şahane sorgulayıcı, teorik ve politik ayıklama aracı kuvvetlendiriyor: Eşitsiz ve bileşik gelişim yasası. Devrimci önderlik kriziyle beraber kitle hareketi dürtüsü, hareketimiz için öngörülmemiş bileşimlere yol açtı. Başka türlü olamazdı. Fakat bu bileşimler sadece sürekli devrim sürecinin varlığını kanıtlamakla kalmıyor, onun ne kadar güçlü olduğunu da gösteriyor; eşitsiz ve bileşik gelişim yasasını 20. yüzyıl devrimci Marksizminin büyük teorik ilerlemesi olarak doğruluyor.

(NM, sayfa 212, Tez XXXIV, Geçiş Programı (Güncellenmiş), 1980)

20. ve 21. yüzyılın terk edilmiş devrimleri

Önceden belirttiğimiz gibi, 2. Dünya Savaşı'ndan beri (1945), her türlü devrim,

başarılı ve başarısız, gerçekleşti. Hiçbirine devrimci Marksist bir parti önderlik etmedi, ne burjuvaziyi mülksüzleştirenlere, ne de mülksüzleştirmeden duranlara. Moreno bunları 1917 Rus devriminden yola çıkarak “Şubat devrimleri” olarak nitelendiriyor. Bu devrimler işçi sınıfı veya devrimci Marksist bir partinin önderlik etmediği devrimler. Bu Ekim Devrim’inin tam zıttıdır. Moreno der ki, savaş sonrasında beri, sadece “Şubat devrimleri” (bazıları mülksüzleştiren, bazıları mülksüzleştirmeyen) devrimler gerçekleşti. Hiçbiri Ekim Devrimi değildi.

20. yüzyılın ortası ve 21. yüzyılın başlangıcı arasında birçok başarılı devrim gerçekleşti. Yolun ortasında takılı kaldılar. Burjuvaziyi mülksüzleştirmediler. Bunlar, devrimci önderlik krizi ile Sovyet ve Çin bürokratik yönetimleri yüzünden yavaşlayan devrimlerdi. Savaş sonrasında, bu ülkeler, sözü geçen büyük devrimlerin kalıcı bir gelişim dinamiğinde olmasını ve dünya devriminin yapıtaşları olmasını engelledi.

Bunlar karşı-devrimci aparatçıklar tarafından durdurulan devrimlerdi. 1952’de Bolivya, 1962’de Cezayir, 1975’te Portekiz, 1978’te İran, 1979’da Nikaragua, 1980’de El Salvador ve daha birçoğu. 21. yüzyılda da, Afrika’nın kuzeyinde ve Orta Doğu’da baş gösteren, Arap baharı olarak da bilinen Arap devrimleri. Burada, burjuva, küçük-burjuva, reformist ve bürokratik liderler devrimleri dondurdu veya yenilgiye uğrattı; onlar demokratik devrim alanından çıkmadılar.

Moreno iki aşama teorisine kapılmadı. Bürokratik aparatçıklar ve devrimci önderlik krizi yüzünden sınırlanan büyük devrimlerin gerçekleştiğini kabul etti. Moreno her zaman, Tezlerde doğru belirlenen iki ana temel için Troçkizm’i revize eden her türlü yorum ile savaştı: İşçi sınıfının devrimlerde önder rolü ve devrimci Marksist bir partinin inşasının temelleri.

Moreno’nun doğruladığı şey şuydu: Devrimci önderliğe sahip olmamasına rağmen hala devrim olması pozitif bir şeydi, ama negatif yönlerden de bahsetti; eğer devrimci önderlik krizinin üstesinden gelmezsek, devrim süreci geri çekilecek, demokratik ve sosyal zaferler kaybedilecekti. Moreno devrimci süreci ilerletmenin, sürekli devrim mantığı ile çok gerekli olduğu sonucuna varıyordu.

Bununla, Moreno sürekli devrim teorisini savunduğunu söyleyip teoriden vazgeçenlerle mücadele etmek için yeni araçlar sağladı. Zaman geçtikçe, revizyonlar ve kapitülasyonlar ilerledi. Mandel'in takipçileri 1917 Ekim devrimi gibi devrimlerin sona erdiğini gözlemledi. Programlarından "proletarya diktatörlüğünü" sildiler. Moreno ve şu anki hareketimiz, Ekim devriminin doğruluğunu, işçi sınıfının anahtar rolünü, kitle seferberliğini ve onlara önderlik etmek için inşa edilen partinin gerekliliğini savunuyor. Zor olduğunu biliyoruz, ama ulusal ve uluslararası seviyede devrimci önderlik krizini aşmak için başka bir yok.

Nahuel Moreno ve hareketi burjuva hükümetleri hiç desteklemedi

Nahuel Moreno ve Morenizm düşmanları bizi iki aşamalı devrim destekçisi ve Menşevik olmakla; Troçki'nin sürekli devrim teorisine revizyonist yaklaşmakla suçluyorlar. Onların Moreno hala hayattayken, veya bizim hareketimiz UİB-DE'de organizeyken, iki aşama teorisine düştüğümüzü, Menşevik olduğumuzu ya da klasik burjuva bir hükümeti desteklediğimizi göstermelerini istiyoruz.

Nahuel Moreno hayatı boyunca 4. Enternasyonal'de burjuvaziye ve halk cephesi hükümetlerini savunmaya kapılan oportünist revizyonizme karşı savaştı. 1952 Bolivya örneğini hatırlamalıyız; genç bir Moreno, "Tüm iktidar COB'a (Bolivya İşçi Merkezi)" sloganını reddeden ve milliyetçi burjuva Paz Estenssoro'nun hükümetini destekleyen Pablo, Mandel ve Posadas'a karşı geldi.

Moreno'nun Arjantin'de uyguladığı Peronizm'e entrizm politikası (1957/1962), Peronist bir partinin önerildiği ve Peronist işçilerin gizlice Amerikan taraftarı diktatörlüğe karşı koyduğu sırada birçok kez dile getirildi.

Peronist partiye hiç katılmadığımızı, Peronist sendikaların "Peronist direnişi" olarak bilinen, "goril diktatörlüğü" diye adlandırdıkları Aramburu ve Rojas'ın askeri rejiminin baskısına karşı olan grev çağrılarına katıldığımızı belirtmek önemli. Nahuel Moreno ve hareketi Peronist partinin burjuva milliyetçiliğine karşı

çıkıştır. Bu önemli bir noktadır, tıpkı davadan vazgeçen Pablo, Mandel ve Posadas'ın takipçilerine karşı savaşmak gibi. Peron Arjantin'e 1972'de döndüğünde 1969'taki Cordobazo adlı işçi ve öğrenci yarı-ayaklanması sonrası ülkeyi toparlamak için burjuvazi ve orduyla ulusal bir anlaşmaya vardığında, bu olay hat safasına vardı. Bizim hareketimiz Sosyalist İşçi Partisi'ni (PST) kurdu. 1973 Eylül'ünde Juan Carlos Coral ve sınıfçı sendikacılığın Corboa önderi Jose Paez tarafından önderlik edilen sınıf bağımsızlığı temelindeki bir başkanlık formülünü sunma cesaretine sahiptik. Gerilla ve solun büyük bir bölümü Juan Domingo Peron'u başkan olarak kabul etti. Bu sırada Peronist hükümete karşı işçi mücadelesi yürüten yoldaşlarımız, Peronizm ve sendika bürokrasına bağlı olan Üç A isimli tetikçi grup tarafından katledildi. PST, Peron'un hükümeti, sonra Isabel Peron, Lopez Rega ve Videla'nın diktatörlüğü sırasında bu rolü oynadı.

1979'da Nikaragua'da Moreno ve uluslararası hareketi silahlı savaşa katılarak ve Sandinista Cephesi'nin sınıf uzlaşmasını reddederek Somoza diktatörlüğüne karşı devrimci seferberliği destekledi. Güney cephesinde, tugayda 3 yoldaşımız öldürüldü ve onlarcası yaralandı. Atlantik kıyısında, tugay Bluefields şehir-limanını ele geçirdi. Daniel Ortega ve FSLN liderlerinin geri kalanı başa geçtiklerinde muhafazakar lider Violeta Chamorro ile anlaştilar ve Küba hükümeti tarafından, Fidel Castro'nun ta kendisi tarafından önerilen sınıf anlaşması temelli bir hükümet oluşturdular.

Mandelizm bu burjuva hükümetinin tarafındaydı; onu işçi ve köylü hükümeti olarak tanımladılar ve Simon Bolivar Tugayı'nın Sandinizm tarafından sınır dışı edilmesini desteklediklerinde hain yüzlerini gösterdiler. Jorge Altamira'nın hareketinin politik tartışmaları haksızca kötöleme ve adını karaya çıkarma gibi iğrenç ve prensip yoksunu bir huyu vardı. Altamira tugayın hiç savaşmadığını ve para çaldıkları için sınır dışı edildiklerini söylerken yalan söylüyordu. Altamira'nın makalesinin ismi "Simon Bolivar Tugayı; klasik bir sahtekarlık" idi (İşçi Gazetesi 16/10/1986). Altamira'ya göre tugay politik sebeplerden dolayı değil, "FSLN adına elde ettikleri finansal geliri yerine getirmediği için" atılmıştı. Halbuki birkaç gün önce, FSLN kumandanlarından biri olan Carlos Nunez, bu konuda Altamira ile zıt düşen bir açıklama yapmıştı: "Somoza'nın diktatörlüğünü indirmek için bize destek veren (...) Simon Bolivar Tugayı yoldaşlarına çok değer veriyoruz." (Clarín, Arjantin, 8/10/1986). Tomas Borge, FSLN'in tugayı "dağıtması" gerektiğini çünkü

“aşırı-sol tavırlar sergilediklerini ve disiplinsiz davranarak Sandinista devrimi için problem yarattıklarını” söyledi.

1987’de Moreno’nun ölümünden sonra, ve 21. yüzyılda da Troçkist sektörlerin halk cephesi hükümetlerine, sınıf işbirliklerine (Lula ve PT’nin Brezilya’daki hükümeti ve Venezuela’daki Hugo Chavez gibi) karşı mücadelemizi sürdürüyoruz. Mandelizm sadece Lula’yı desteklemekle kalmadı, ona Ziraat Bakanı bile sağladı. Alan Woods gibi başka Troçkistler de Hugo Chavez’in hükümetini devrimci olarak karakterize etti ve destekledi. Bu sırada da, İUB-DE bu hükümetlerden bağımsız bir politika yürüttü. Bağımsız politikamızın gerçeklerinden birine ışık tutalım; Brezilya’da öğretmenlerin emeklilik maaşlarının özelleştirilmesine karşı çıktık ve en önemli figürlerimizden biri, ulusal vekil Baba, Lula’nın hükümetinin ilk aylarında PT’den atıldı. Venezuela’da hareketimiz, işçi lideri Orlando Chirino ve yoldaşlarımız Chavez’in hükümetine karşı politik bağımsızlığını devam ettirdi ve alternatif bir program sundu. Kasım 2008’de Chavezci rejim tarafından kiralık katillere öldürtülen yoldaşlarımız var.

Kısacası, Nahuel Moreno ve hareketimiz, 1929 Tezleri de dahil, Troçki’nin sürekli devrimi ve Geçiş Programı’nı savundu ve onayladı. Moreno 4’ü parçalayan revizyonizm ile savaştan bir kahraman ve önderdi. İki aşamalı yenilgici çizgi ve her türlü burjuva hükümetlerine karşı savaştı, özellikle halk cephesi tipinde olanlara. Biz, tüm aparatlara karşı işçiler ve kitlelere önderlik etmeleri için devrimci partileri destekliyoruz; yeni Ekimler için tek yol bu. Bir asırdır gerçekleşmemesine rağmen yeni Ekim devrimleri için savaşmayı gerekli görüyoruz.

Eylül 2018